

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 147.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939496736/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

»Nei det er Idealer, som lever i mig! det er ikke udenfor Virkeligheden, men den høieste Virkelighed selv! – Naturen kan jo lære os, at alt bærer Idealer: i sit eget indvortes Væsen. Tænk dig blot – det stygge uanseelige Løg har Hyazintten til Ideal! af det ubetydelige Frø udvikler den deiligste Blomst sig – overalt overgaaer Opfyldelsen Løftet. See dig om – see Sommerpragten, Jordens Ideal, det laae skjult under Iis og Sne! troer Du Solen kunde skabt al denne Sjønhed og Herlighed, hvis Spiren ikke havde været der fra først af? – Er det da anderledes i vor Natur? Staaer vor Sjæl tilbage for et Blomsterfrø – har den ikke Idealet i sig selv, men udenfor!«

»Den Menneskesjæl maa være riig, der vil og kan glemme det, der er over den, for det, der er i den!« – »Glemme!« udbød hun forundret, »glemmer Naturen Solen, der gjør dens Foraar til Sommer. Gud er vor Sol – hvad han har lovet her – hun trykkede Haanden mod Hjertet – »det vil han opfylde hist! derom vidne Englene, naar de synge for hinanden om den Tid, da de levede som Idealer i Menneskesjælene! – *Hemede* er Himlens Foraar.«

»Du er en forunderlig Pige!« udbød Viggo, idet han saae hende ind i de stjerneklare Øine. »Den Tanke, Du udtaler, er mig ikke ny, thi jeg har seet den som Grundlag for philosophiske Systemer, og tidt hørt den forsvare af Folk, i hvis Mund den klang som Ironie over Menneskenaturens Afmagt og Usselhed! Men jeg har aldrig hørt Nogen tale – som *Du* derom. Hvorledes er Du faldet paa disse Tanker? hvem har forledet min Syiphide til at søge de Visers Steen?« – »Min Gud, jeg har ikke tænkt derpaa – det ligger jo saa nær!« – »Jaa! Himlen ligger Englene nær« – udbød Viggo, og faldt i dybe Tanker.

Minona smilte bevæget – hun følte sig elsker, uden at være sig det bevidst – deraf kom den ubeskrivelige Salighed, hendes Sjæl var opfyldt af. Hun foldede sine Hænder og udbød lidenskabeligt, idet hun saae op til Himlen og ud over Jorden med tårefulde Øine. »Jeg er vist *for* lykkelig – thi undertiden synes jeg, at *alt* er her, og jeg kunde fristes til at sige med den døende Hrane: »jeg har ingen Lyst til at fare heden, thi mig tykkes Himlen er paa Jorden!« – Hun havde givet efter for sin pludselige Sindsbevægelse uden at kjende den, derfor rødmede hun ikke over dette ufriwillige, lidenskabelige Udbrud. Viggo betragtede hende med et Blik, der bragte hendes

Hjerte til at banke af en forunderlig Uro – men hun slog ikke Øinene ned, de bleve ved at see ind i hans, med et spørgende Udtryk. »Minona!« udbød han lidenskabeligt. »Du er *min* Himmel paa Jorden – Du har lært mig, at der er en stor og guddommelig Rigdom gjemt i et Menneskes Hjerte! kald det Idealet – jeg kalder det Kjærligheden. Du havde Ret – min Tro var Vantro, og min Kjærlighed Had, – til jeg saae dig – og nu er den Frygt. Jeg behøver ikke at spørge – jeg *ved*, at Du har mig kjær, men det forekommer mig dog tidt, at Du kun tilhører mig halvt.« Minona saae paa ham med taarefulde Øine: »Føler Du da ikke, at jeg lever heelt i dig?« udbød hun bedrøvet. »Jeg troer det, søde Pige – men Liv og Kjærlighed er ikke Et! Naar vi er sammen tænker Du paa saamange Ting, jeg tænker kun paa dig! Nei, græd ikke, skjul ikke dit Ansigt for mig – Minona, see paa mig, og sig mig: er det Idealet Du elsker i mig, som overalt, eller« – idetsamme hørtes Fodtrin i Gangen bagved dem, og Viggo holdt inde, thi Minona rev sin Haand løs og flygtede med Lynets Fart; – for fem Minutter siden vilde hun ikke være blevet forskrækket ved at overraskes i en fortrolig Samtale med Viggo. Han var tilmode som om han vaagnede af en Drøm, da han saae hendes lyse Skikkelse forsvinde bag Træerne.

Det var Otto Frank, der havde forstyret dem. Han nærmede sig Viggo, og udbød leende: »Hvor Du seer bøs ud! Har Du gjort din Søster vred – hun foer som et Stjernesud over Stien? Kom!« vedblev han i en ligegyldig Tone – »og gaae med hjem til os iaften, vi mangle just Fjerdemand til en L'Hombre.« »Jeg kan ikke – jeg har ingen Tid iaften!« udbød Viggo. »Som Du vil! Saa gaae da hjem til Fruerstuen og forson din fortørnede Gudinde! Sligt Hastværk sømmer sig ellers bedre for en Elsker end for en Broder – det er udenfor Reglen – men *din* Søster fortjener rigtignok, at man gjør en Undtagelse for hendes Skyld!« – Med disse Ord fjernede han sig, ider han fløitede en lystig Melodie.

Viggos Sind var i heftigt Oprør. Han saae truende efter Otto: »Hvad er udenfor Reglen – hvad mente han sømmer sig bedre for en Elsker end for en Broder? – Kjender han mig bedre, end jeg kjender mig selv – vil han lære mig hvad der foregaaer i min inderste Sjæl? har jeg kvalt hver lønlig Anelse derom – for at *han* skal fortælle mig, hvad jeg selv gruer ved at tænke? Nei, han veed det